

Občasník Sdružení za zdravé Příluky

PŘÍLUCKÉ

OZVĚNY

Číslo 3

prosinec 2014

Zvonek splněných přání na Zpívání u vánočního stromečku.

VODĚNÍ BERANA

Kostýmy na vodění berana vymýšlíme na konci léta, kdy se scházíme v pergole u Nováků, abychom dali hlavy dohromady. Tak tomu bylo i letos. Při dobrém jídle a pití padaly různé návrhy, které nemohu prozradit, protože budou využity v dalších letech. Slovo dalo slovo, domluvili jsme, že bude tento rok volná disciplína. To znamená, že nebude jednotné téma a každý si může jít za co je mu libo. A co víc, dohodli

jsem se, že si mezi sebou neřekneme za co půjdeme, aby to bylo překvapení i pro nás. Byla to i trocha nostalgie a vzpomínky, které se nám vloudily do paměti. S voděním berana jsme začínali bez nějakých domluvách o kostýmech. Možná si někteří pamatujete, že před sedmi lety procházeli Přílukem cestář, tyrolák, vysloužilý voják, sestřička, instrumentářka operačního sálu, pacient a malý bača. Novákovice inspirace na kostýmy byla ve filmu Četník ve výslužbě, kde se četníci setkají s hippies a společně navštíví jejich doupě. Na youtube jsme se podívali na uvedenou scénku, vyjeli jsme si fotky a trpělivě chystali kostým. Nejsem Luis Funes, protože když jsem si nasadil na hlavu ručně zhotovenou čelenku, žádná legrace se nedostavila. Pořád jsem přemýšlel a měl v paměti slaměný klobouk velitele četníků.

Stejný klobouk jsme našel u sebe v práci, neboť jsem si ho přivezl z jednoho veletrhu. Vyzkoušel jsem ho

doma ke kostýmu a bylo to to právě ořechové. Anežka to měla jednoduché, kalhoty si přinesla z práce, kacabajku ušila, tretky si půjčila v práci. S ostatními dvěma kostýmy našich chlapců to tak jednoduché neměla.

Znak Richarda I musel být přesně podle originálu a zbroj se

sháněla až ve skupině historického šermu Revertar. Král měl na sobě i kroužkovou suknicu, tak, aby byl chráněn ze všech stran. Robin HOOD byl o něco jednodušší, ale dal taky zabrat, neboť nositel měl speciální požadavky. Pochyby u nás vyvolala informace, že v kalendáři farnosti jsou hody označeny až na další neděli 16. listopadu. Za přispění Tondy Skřivánka, kterému tímto patří poděkování, se vše vysvětlilo a posunulo na správný termín 9. listopadu. Sraz byl jako obvykle, nahoře za dědinou, beran byl půjčený jako obvykle od pana Valenty ze Želechovic. Dostala se ke mně informace, že tento beran, který s námi chodí již několik let, je na zaslouženém odpočinku, ale zůstává v ohradě, protože ho majitel má rád, což je fajn i pro nás. Aleš Novosad, jako dlouholetý beranovodič si za ta léta k němu našel taky pevný vztah. Na začátku našeho putování jsme složili trnkový slib se závěrem: „Nevyměkнем“. Bohužel jsme někteří nedostáli slibu a já byl poprvé mezi nimi.

Jedna z veselých příhod se přihodila u Filipů, kde jsme odpočívali po náročném putování. Aleš omotal udidlo od berana na nějaký kámen, který se mu na dvoře právě naskytl. Beran se chtěl

pást a kámen spadl. Okamžitě přiletěl Ruda Filip a začal vysvětlovat, že to není obyčejný kámen mudrců, ale téměř sto let starý trpaslík, který se v rodině dědí z pokolení na pokolení. Beran skončil uvázaný za nárazník auta a Ruda byl několika ženami dlouho uklidňován. Holt stoletý

trpaslík je stoletý trpaslík. Do kroku a k poslechu hrála Dlabajova Veselanka, která měla stejně jako my jediný problém. Déšť, který nám poprvé dal ochutnat svoji mokrou porci. Bubeník měl buben zabalený v igelitu, ale my jsme mokli ostošest.

I když počasí ukázalo svoji odvrácenou tvář, v průvodu jste mohli potkat roztodivná stvoření. Byl tam svářeč, sestřička, Křemílek a Vocho můrka, Sněhurka a občas sedm trpaslíků, učitelka z první republiky, pytlíky vzpomínek a štěstí, Richard I s originální zbrojí a štítem, Robin Hood v kápi, černoš, kočka, důchodce, červená Karkulka, zlá královna, šlechtic a šlechtična, indiánský stavař a dva hippies.

Sedmý ročník skončil tak jak měl, posezením v restauraci Pančava, kde se sušily kostýmy i jejich majitelé, kteří se až za tmy, která by se dala krájet, potichu vraceli do svých chaloupek. Na příští rok už máme nové heslo: „nezmokneme.“ Tak nám držte palce, ať nám ať nám zase příště svítí sluníčko.

NA SVATÉHO MARTINA BÝVÁ DOBRÁ PEŘINA

Obrovské starosti byly se zařizováním Martinova do-pravního prostředku. „Krá-lovství za koně“, chtělo by se zvolat před přípravami svatomartinského průvodu. Ve Wikipedii jsem objevil, že je to ustálené slovní spojení, které vešlo do běžné řeči jako rčení, přirovnání. Vyznačuje volání o pomoc člověka, který něco nutně potřebuje a je mnohdy ochoten slíbit i nemožné. Někdy je to slib či výkřik až skoro zoufalý.

Přesně v takové situaci jsme se ocitli, když jsme hledali koníka. Byli jsme nahoře za dědinou v bývalém jezdeckém klubu, tam nás rychle vyprovodili, že na takové věci nemají čas. Ctěli jsme koně z Jaroslavice, nebylo to reálné. Koník, kterého nám půjčovala Vendula Macíková, měl zdravotní problémy. Ještě k tomu historickému zvolání „Království za koně“. 22. srpna 1485 se na Bosworthském poli odehrála bitva, která měla ukončit dlouholetý boj anglických vládnoucích rodů – známou válku růží (1455–1485). Na jedné straně bojiště stál král Richard III. v čele asi 18 tisícového vojska, na druhé straně Jindřich Tudor, hrabě z Richmondu s asi 5 tisíci ozbrojenců. Bitvu rozhodla zrada, Vilém Stanley, který velel významné části královských vojsk, přešel se svými bojovníky na stranu Jindřicha Tudora. Po krátkém boji se královské oddíly rozprchly a mezi mrtvými byl nalezen Richard III.

William Shakespeare své stejnojmenné hře popsal situaci takto. Svoji korunu – království, sliboval tehdy pěšky utíkájící anglický král Richard III. komukoliv, kdo by mu pomohl poskytnutím koně zachránit si útekem holý život. Životů jiných si údajně nikdy nevážil – ale svůj vlastní vyvažoval královskou korunou. Jeho zoufale slibující: „Koně! Království za koně!“ tehdy nikdo nevyslyšel.

Zpět k našemu hledání. Vendula Macíková nám koně nakonec zařídila u svého kamaráda pana Pilečky z Provodova. Sraz průvodu byl opět u kapličky sv. Martina. 15 minut před akcí jsme tam byli s hlídkou MP Zlín sami, ale za pár minut se prostor zaplnil dětmi s rozsvícenými lampióny. Tentokrát sv.

Martin na bílém koni vyjel z ulice Nad kapličkou. Trasa byla stejná jako každý rok, vepředu jel sv. Martin a za ním se plazil světelný had plný svítících lampiónů. Na cyklostezce měli děti připraveno sladké překvapení. Klisna byla neklidná, není se co divit, byla to arabka, sice ne čistokrevná, které nevyhovovalo pomalé tempo průvodu. Za koněm šel jako pořadatel náš Pepa, jehož výška přes dva metry vzbuzovala i v koni respekt. Za ním šlo malé dítě s paní a ptalo se: „Ten pán jede taky na koni?“ Když jsme přišli na Přístav, začalo krátké připomenutí tradice sv. Martina a hodnocení nejmenších a největších lampiónů. Pro děti byly připraveny 3 soutěže, za které dostávaly bobóny. Pro dospělé byl k mání svařák, pro děti čaj. Všichni mohli ochutnat kousek pravé svatomartinské husy.

Na sv. Martina bývá dobrá peřina se jako motto akce moc nehodilo, protože bylo venku 12 stupňů, ale jinak všechno klaplo na jedničku. Velké poděkování patří provozovatelům restaurace Přístav a to Markovi Blahovi a Vendule Macíkové za dokřupava upečené husy a za poskytnutí zázemí pro akci a panu Pilečkovi z Provodova za půjčení bílé klisny.

VÁŽENÍ PŘÍLUČANÉ,

zdravím Vás z poněkud nezvyklého místa v Příluckých ozvěnách. Příroda je naruby, nezvyklé teplo v nás vyvoláva všechny nálady, jenom ne ty zimní. Proto Vám přináším kromě článků z našich akcí vyprávění o vánocích v severských zemích. Klidné prožití svátků vánočních a správné vykročení do roku 2015 přeje za celou redakci J. Novák.

ŽIJÍ MEZI NÁMI

O své ženě Ludmile, se kterou žijí více než 33 let, uvádím tyto následující skutečnosti: "Základním rysem její povahy je životní optimismus, který jí pomáhá řešit i složitější osudové peripetie. Charakterizuje ji silná citovost projevující se ve vztahu k lidskému společenství, především k vlastní rodině. Svě děti vychovávala k pracovitosti, čestnosti a skromnosti. Cílevědomost a zároveň podnikavost ji provází od mladých let. Ve svém povolání se dokázala prosadit na významné postavení. Ve své aktivní činnosti pokračuje i po odchodu do důchodu. Rozhodujícím způsobem se podílela na organizaci úprav rodinného domku a přilehlých prostor, podle možností pečuje o zahradu. Její celoživotní láskou je hudební umění, především folklor. Jako zpěvačka zlínských souborů (Bartošova souboru, Kašavy) zaujala široké publikum v rozhlase, televizi a mnoha významných vystoupeních doma i v cizině." (manžel Antonín Bařinka). Otázky rozhovoru položil J. Novák.

[Tvou hlavní aktivitou je nyní klub seniorů, kde se velmi angažuješ a který vedeš, stále hodně pomáháš i ve Sdružení za zdravé Příluky. Odkud čerpáš svoji energii?](#)

Svojí podstatou jsem optimistka. Energii čerpám z přírody. Hodně optimismu mi dodává náš pes Haryk. V životě se řídím třemi hesly, které mi vštíplila moje maminka: 1. Když dáš, vždycky máš (ať si to každý vyloží jak chce). 2. Na každém člověku je něco dobrého 3. Jak ty se chováš k lidem, tak oni k tobě. To dodržuji celý život. Proto mi nic v životě nechybí. Mám ráda lidi. V Klubu seniorů spolupracujeme navzájem, hlavně s paní Ellerovou.

[Dodržujete o vánoční svátcích nějaké tradice, krájíte jablíčko, nebo pouštíte lodičky? Nebo máte něco svého?](#)

Vánoční zvyky u nás dodržujeme. Pod talíř vkládám peníz a šupinu z kapra, aby se nás držely peníze. Před večeří se pomodlíme, vzpomeneme

na své blízké, kteří již nejsou, přijijeme si na zdraví. Po večeři krájíme jablíčko, lijeme vosk, házeme botou, zda budeme v příštím roce doma nebo ve světě, když byly doma dcery, tak třepaly bezem odkud přijde ženich a Toník za rohem zavyl jako pes. Teď je v dědině již psů hodně, tak už je Toník nemusí zastupovat. Po úklidu od večeře jdeme ke klavíru a zpíváme koledy. Manžel hraje a všichni zpíváme. Někdy se přidá Jitka na housle. Toník se jde podívat zda nepřišel ježíšek a zazvoní na zvoneček, rozžehne svíčky na stromku a všechny svícny. Radostně rozbalíme dárky a všichni se díví, co dostali. Pak se díváme na pohádku v televizi. Druhý den, na Boží Hod, k nám přijde celá rodina, a zase je radost z dárků. Na Štěpána k nám chodí koledovat soubor Kašava, pohostíme je a zpíváme s nimi koledy.

Jak vypadá Štedrý večer u Bařinků po hudební stránce, představuji si nejmíň dvoje housle, živý zpěv a koledu Pásli ovce valaši? Goťák nemá podle mne u Váš šanci.

To v žádném případě. Koledy zpíváme lidové, z různých oblastí a z kancionálu.

Minulý rok tady odpovídal Evžen Gogela autor slavné Bambitky, máš ráda nějakou oblíbenou pohádku?

Moje oblíbená pohádka je Pyšná princezna, Popelka, Anděl Páně a S čerty nejsou žerty. Jinak mám ráda všechny pohádky.

Kdybys měla kouzelný prsten princezny Arabely, jak bys ho využila?

Aby nikdo netrpěl nedostatkem, nechala bych odstranit vše co je špatné a spravila bych co je potřeba.

Otázka na konec rozhovoru, co bys popřála Přílučanům do následujícího roku roku 2015?

Abychom se měli všichni rádi, byli jsme zdraví a dařilo se opravit, co Přílučany tíží, v dědině i blízkém okolí. Přeji všem šťastné Vánoce a spokojenost v práci a rodinném životě v r. 2015.

ZPÍVÁNÍ U VÁNOČNÍHO STROMEČKU

Tento rok mě v tom hoši pěkně vykoupali. Myslím tím Ladů a Pepu. Oba odjeli do „Tramtárie“ a nechali mě sv. Mikuláše, abych si celé „Zpívání u vánočního stromečku“ odříkal sám. Ještě, že mám v Přílukách hodně lidičky, které mě nenechaly na holičkách. Ono to bylo vážně všechno naruby. Začalo to rozsvěcováním vánočního stromečku, které se nám bohužel nepovedlo hned napoprvé. Děťátka počítala jako divá od deseti do jedné a nic se nestalo. Zapomněla totiž říci kouzelnou formulku: „Stromečku rozsviť se“. Ze zadních řad se posměšně ozval pokřik „Liberec“, ale já jsem se rozhodit nenechal, jsem přece sv. Mikuláš. Znovu jsme počítali, děti řekly zaklínadlo a stromeček se konečně rozsvítil. To se už do práce pustily ostatní nadpřirozené bytosti, anděl seděl u Ježíškovy pošty a tři chlupatí čerti proháněli děti kolem vánočního stromu. Neposlušné děti to měly i s projížďkou na čertových zádech. Mezi návštěvníky chodila dívka v bílém hábitu s bílým obličejem a peřím přejížděla po tvářích, aby vyhnala zlé nemoci. Byla to Lucka.

Začal kulturní program. Jako první číslo vystoupila schola ze Želechovic za řízení umělecké vedoucí paní Březinové. Jako druhé číslo vystupovaly samy děti, které v rámci mikulášské nadílky říkaly básničky a zpívaly písničky, za které dostaly balíčky. Moc hezké to bylo. Ač jsem byl před zpíváním u nebeského holiče, abych si přes velkou bílou ofinu nepletl kluky a holčičky, zase jsem se vyznamenal. Přišlo dítě v modré zimní bundě a já říkám : „To je hezký chlapeček“, ale maminka odvětila: „ To je holčička“. Říkám „To určitě, od kdy chodí holčičky v modrém?“. „ Od té doby, co mají bundy pro bratrancích“ odvětila maminka. Po nebeské nadílce vystoupila se svým sólem Liduška Bařinková, kterou následoval sbor seniorek a seniorů v Přílukách. Vrcholem večera byl společný zpěv koled, který byl krásným hudebním zakončením příjemného podvečera. Sousedí a návštěvníci se občerstvovali horkými nápoji, koštovali cukroví, děti se těsnaly u andělské pošty, nebo pouštěly lodičky. A nám se utěšeně plnily kasičky z dobrovolných příspěvků. To bylo moc dobře, protože výtěžek byl opět věnován na vánoční strom rádia KISS Publikum, který plní vánoční přání dětem z dětských domovů. Splnili jsme přání šesti dětem, které si napsaly o čtyři MP3 přehrávače, brýle na kolo a hru na PC.

Příjemný pocit se dostavil, když jsme pod vánoční stromečkem v Tesco předávali dárky pro čtyři kluky a dvě děvčata.

Díky za Vaši štědrost. Je příjemné vědět, že vybrané peníze prostřednictvím dárků aspoň na chvíli dají zapomenout dětem z dětských domovů na jejich těžký úděl, který je ještě těžší v době vánoční, kdy se potkávají rodiny u vánočního stromečku a společně prožívají radostné vánoční chvíle.

Váš sv. Mikuláš

VÁNOCE V SEVERSKÝCH ZEMÍCH

Vánoce patří k největším a nejvýznamnějším křesťanským a občanským svátkům na celém světě i ve Skandinávii. Během nich se připomíná narození Ježíše Krista. Tradiční zvyky už ale většina Seveřanů, i když jsou věřící, striktně nedodržuje. Náboženský obsah svátků doplňuje prozaičtější náplň spojená spíše s odpočinkem,

posezením s přáteli a rodinou a zimními sporty i navzdory faktu, že dlouhé tmavé dny v severní Evropě příliš nepřejí pobytům venku.

O Vánocích severně od polárního kruhu vrcholí období polární noci, neboť 21./22. prosince nastává zimní slunovrat a po něm se zase pomalu začíná prodlužovat den. V některých oblastech si s nedostatkem světla, zejména pro tolik oblíbené lyžování, poradili: běžkařské tratě i sjezdovky jsou tam uměle osvětleny. tradiční vánoční výzdoba zahrnuje jak severské motivy – sněhové vločky, soby, losy, skřítky – tak i jinde obvyklé vánoční stromečky, které hlavně v Norsku poněkud překvapivě zdobí i drobné státní vlaječky, dále betlémy, adventní věnce, rostlinu vánoční hvězdu, perníkové a marcipánové ozdoby a andělíčky.

Nedostatek světla Seveřané kompenzují velkým množstvím svíček a lucerniček, které v zimních měsících a na Vánoce obzvláště rozsvěcují.

Sámové, původní obyvatelé severní Skandinávie a Ruska, které dnes najdeme především na severu Norska, Švédska, Finska a Ruska, spojovali dobu, v níž my slavíme Vánoce, hlavně s

přírodními úkazy a efekty, které přináší pohyb Země vůči Slunci. V období Vánoc tedy oslavovali zimní slunovrat a těšili se, že nadvláda zimy a tmy bude postupně vystřídána teplejším jarem a návratem Slunce nad obzor.

V Pobaltí je pro oslavu Vánoc typické propojení moderního pojetí svátků se starými pohanskými tradicemi oslav zimního slunovratu. V období, kdy byly pobaltské státy součástí Sovětského svazu, byla protlačována všeobecná rusifikace všech tří tamních národů, která se nevyhnula ani Vánocům. Oslavy a tradice byly omezovány tak, aby lépe odpovídaly ruským pravoslavným zvykům. V současné době už ale každý opět slaví Vánoce tak, jak je mu to blízké. Vánočním svátkům předchází čtyřtýdenní období adventu, během něž se každou adventní neděli zapaluje jedna svíčka na adventním věnci. Kromě toho připadá na 13. prosince svátek svaté Lucie, který je velmi oblíbený v Dánsku (společně s ním i v Grónsku), Finsku, Norsku a ve Švédsku. Celý vánoční čas, do něhož se zahrnují i silvestrovské oslavy, je završen 6. ledna na Tři krále, v případě Švédska a částí Norska a Finska až 13. ledna na svátek svatého Knuta. Vánoční svátky se na severu Evropy slaví stejně jako u nás v tyto

dny: Vánoční svátky se na severu Evropy slaví stejně jako u nás v tyto dny:

- 24. prosince: [Štědrý den/večer](#)
- 25. prosince: [První svátek vánoční, Boží hod vánoční](#)
- 26. prosince: [Druhý svátek vánoční svátek svatého Štěpána](#)

SILVESTROVSKÉ OKÉNKO

Přijde blondýnka do řeznictví a ptá se řezníka: „Máte tady něci čerstvě zařiznutého?“ Řezník: „Ano, trenky v zadku“.

Malý Pepíček jde do obchodu koupit vydru. Jenže šišlá a prodavače řekl, že chce vydvu. Prodavačka mu jí dá a Pepíček jde domů. Cestou potká dva policisty a ten první říká: "Něco tady smrdí" a Pepíček odpoví: " Vydva."

Paní učitelka říká dětem: "Za každé sprosté slovo přineste kamínek."
Druhý den přinese Anička 3 kamínky a paní učitelka říká: "Příště už nic takového neříkej."

Za chvíli přijde Pepíček a volá: "Pozor, krávo, vezu štěrk."

NOVOROČNÍ OKÉNKO

1.1 2015 v 00.01 - most Příkladky - Novoroční ťukání a připítek s přáteli Sdružení za zdravé Příkladky

TŘÍKRÁLOVÉ OKÉNKO

10.1. 2015 v dopoledních hodinách budou obcházet koledníci s Tříkrálovou sbírkou. Naše skupinka bude mít na starosti opět Horní a Dolní dědinu, ulici Pekárenskou a okolní ulice kolem činžáků.

Přílucké ozvěny * občasník * vydává Sdružení za zdravé Příkladky, Dolní Dědina 238, 760 01, Zlín * www.priluk.cz * Redakční rada: J. Novák, L. Křemének, L. Pleva * Určeno pro vnitřní potřebu.